

Opublikowane na: Mława (mlawa.pl)

Autor: Agnieszka Puzio-Dębska

Uroczystość z okazji rocznicy wybuchu Powstania Kościuszkowskiego

Publikowane od

19.03.2018 00:00:00

Publikowane do

19.04.2018 00:00:00

23 marca 2018 roku (piątek) o godzinie 12.00 odbędzie się uroczystość złożenia kwiatów i zapalenia zniczy pod Kopcem Tadeusza Kościuszki przy ul. Kościelnej na Wólce z okazji 224. rocznicy wybuchu Insurekcji Kościuszkowskiej. Serdecznie zapraszamy.

Organizatorzy:

- Słowo na temat Powstania Kościuszkowskiego - dr Leszek Arent, Towarzystwo Przyjaciół Ziemi Mławskiej
- Oprawa uroczystości - Zespół Placówek Oświatowych nr 2, Szkoła Podstawowa nr 4 im. Haliny Rudnickiej oraz Parafia św. Jana Kantego w Mławie

Informacja historyczne:

Powstanie kościuszkowskie 1794, Insurekcja Kościuszkowska, powstanie narodowe przeciw Rosji, a następnie przeciw Prusom, rozpoczęte 24 marca 1794, zakończone 16 listopada 1794.

Spowodowane zostało II rozbiorem Polski i rządami Targowicy, przygotowane przez koła patriotyczne w kraju i na emigracji (m.in. H. Kołłątaj, I. Potocki), kierujące rozgałęzionym spiskiem. Wybuch powstania przyspieszyła zarządzona przez dowódcę wojsk rosyjskich I.A. Igelströma redukcja wojska polskiego o 50% i przymusowy werbunek zredukowanych żołnierzy do armii rosyjskiej i pruskiej, jak również aresztowania wśród warszawskich sprzysiężonych. 12 marca 1794 brygadier J. Madaliński odmówił redukcji wojska i na czele 1200 żołnierzy kawalerii narodowej wyruszył w kierunku Krakowa. W Krakowie 24 marca ogłoszono akt powstania, mocą którego Tadeusz Kościuszko został proklamowany Najwyższym Naczelnikiem powstania z władzą dyktatorską. 4 kwiecień stoczono z wojskami rosyjskimi bitwę pod Raławicami; zwycięstwo wojsk polskich przyspieszyło wybuch powstania na różnych terenach Polski; na przełomie marca i kwietnia do powstania przyłączyły się oddziały polskie z Lubelszczyzny i zachodniego Wołynia; 17-18 kwietnia mieszkańcy Warszawy i wojsko polskie rozbiły silny garnizon rosyjski i wyzwoliły stolicę; władzę w niej objęła umiarkowana Rada Zastępcza Tymczasowa, ulegająca wpływom króla, ale czasem także lewicy. 22/23 kwietnia wybuchło powstanie w Wilnie kierowane przez J. Jasińskiego; 24 kwietnia została powołana w Wilnie Rada Najwyższa Litewska; miała ona charakter zdecydowanie radykalny i została rozwiązana w końcu maja przez Kościuszkę. 7 maja w obozie pod Połańcem wydał Kościuszko uniwersał,

w którym znosił przywiązanie chłopów do ziemi, zapewniał im nieusuwalność z gruntów, a chłopom biorącym udział w powstaniu zmniejszał pańszczyznę; zarządzenia uniwersału były jednak sabotowane przez szlachtę, co zniechęcało chłopów do powstania. Dużą rolę w powstaniu kościuszkowskim, zwłaszcza w Warszawie, odegrał lud miejski, popierający program jakobinów; pod jego naciskiem stracono 9 maja w Warszawie 4 targowiczian (rozruchy połączone z samosądem na zdrajcach powtórzyły się w końcu czerwca). Do walki z powstańcami przyłączyła się 10 maja armia pruska; 6 czerwca Kościuszko poniósł klęskę pod Szczekocinami, a 8 czerwca generał J. Zajączek został pobity pod Chełmem; wojska powstańcze cofnęły się ku Warszawie; 15 czerwca Prusacy bez walki zajęli Kraków; bitwa stoczona w początkach lipca pod Warszawą powstrzymała nieprzyjaciela i pozwoliła zakończyć przygotowania do obrony miasta; od 22 lipca do 5 września Warszawa (ufortyfikowana pod kierunkiem Kościuszki) była obleżona. 20–23 sierpnia wybuchło powstanie w Wielkopolsce; wiadomości o jego sukcesach skłoniły wojska pruskie do wycofania się spod Warszawy; równocześnie korpus rosyjskiego generała I.I. Fersena cofnął się nad dolną Pilicę; na pomoc powstańcom wielkopolskim Kościuszko wysłał korpus pod dowództwem J.H. Dąbrowskiego; 2 października zdobył on Bydgoszcz i wkroczył na Pomorze. Powstanie na Litwie zostało stłumione w okresie sierpnia i września (12 sierpnia padło Wilno). Nowa armia rosyjska (m.in. pod dowództwem A.W. Suworowa) odniosła zwycięstwo pod Krupczycami i Terespołem (17 i 19 września); aby nie dopuścić do połączenia się wszystkich wojsk rosyjskich, Kościuszko wydał Fersenowi bitwę pod Maciejowicami (10 października), która zakończyła się klęską Polaków; ranny Kościuszko dostał się do niewoli. Nowym naczelnikiem powstania został T. Wawrzecki, a faktyczne dowództwo wojska objął generał J. Zajączek; w kierownictwie ruchu powstały spory między przedstawicielami różnych kierunków politycznych; Suworow, połączywszy się z wojskiem Fersena, ruszył na Warszawę; 4 września zdobył szturmem Pragę (m.in. zginął J. Jasiński), dokonując rzezi ludności; Warszawa kapitulowała 5 listopada; Wawrzecki z częścią wojska wycofał się na południe; 16 listopada pod Radoszycami nastąpiło ostateczne rozwiązanie oddziałów.

Po upadku powstania Austria, Prusy i Rosja dokonały 1795 III rozbioru Polski. Powstanie kościuszkowskie miało ogromny wpływ na rozwój polskiej myśli politycznej; próby Kościuszki wciągnięcia do walki mas ludowych i radykalizm społeczny jakobinów tworzyły tradycję nurtu lewicowego polskich ruchów wolnościowych, łączących walkę o niepodległość z programem reform społecznych.

Na arenie międzynarodowej kierownictwo powstania bezskutecznie starało się uzyskać pomoc rewolucyjnej Francji; powstanie, wiążąc siły pruskie, uniemożliwiło Prusom działanie przeciw Francji.

Źródło: encyklopedia PWN

Adres źródłowy: <https://mlawa.pl/arttykul/uroczystosc-z-okazji-rocznicy-wybuchu-powstania-kosciuszkowskiego-2>